

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/223/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713208767
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6713208767.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu I. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. rad XXX/XX, XXX XX R., občana SR, zast. advokátskou kanceláriou Ulianko & partners s. r. o., so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava I, o zaplatenie 1 448,38 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 03. 03. 2016, č. k. 6C/106/2013-130, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v prvom výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu s príslušenstvom a v treťom výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e .
- II. Odvolanie žalovaného proti druhému výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, o d m i e t a .
- III. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 448,38 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne z uvedenej sumy od 03. 05. 2013 do zaplatenia a to do 10 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 696,88 Eur s DPH na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátskej kancelárii Ulianko & partners s. r. o., so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, do 10 dní od právoplatnosti rozsudku.“

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na to, že v trestnom konaní prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen uznesením zo dňa 23. 02. 2010 zamietol sťažnosť žalobcovi proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru, úradu justičnej a kriminálnej polície Zvolen, ČVS: ORP-778/OVK-ZV-2008 zo dňa 01. 12. 2009 a následne Okresný súd Zvolen rozsudkom 1T/37/2011-199n zo dňa 12. 09. 2012 oslobodil žalobcu spod obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 1Pv/861/08 zo dňa 06. 04. 2011 pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, súd mal za to, že v zmysle zák. č. 513/2003 Z. z. ide o nezákonné rozhodnutie. V tomto prípade je bez právneho významu, že žiadosť na predbežné prerokovanie bola podaná Ministerstvu vnútra SR, hoci v súčasnosti je príslušným orgánom vystupovať v mene Slovenskej republiky Generálna prokuratúra SR. Je potrebné zdôrazniť, že v čase podania žiadosti bolo Ministerstvo vnútra SR príslušným orgánom konajúcim v mene žalovaného, a to do 31. 12. 2012. Ministerstvo vnútra SR je orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak

sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Je nepochybne jasné, že za situácie, keď prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a následne buď bolo trestné stíhanie voči obvinenému zastavené, eventuálne bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby právoplatným súdnym rozhodnutím - čo je práve prípad prejednávanej veci, nie je pochýb o tom, že vecne svedčí pasívna legitímácia Generálnej prokuratúry SR. V súvislosti s trestným konaním vznikla žalobcovi škoda z titulu trov právneho zastúpenia, ktoré musel vynaložiť svojmu právnomu zástupcovi na základe vystaveného daňového dokladu, vznikla mu škoda, ktorú je povinný žalovaný uhradiť. Okresný súd poukázal na ustálenú súdnu prax (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 03. 2011, č. k. 3Cdo/194/2010). Zák. č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Rovnaký význam, ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Rozhodnutie okresný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a) a písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 15, § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 O. s. p.

3. Proti rozsudku sa odvolal žalovaný. Namietal, že naďalej zotrúva na podanom závere, že nie je orgánom príslušným na konanie. Nie je zákonne konformné použitie analógie vo vzťahu k ust. § 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. tak, ako to urobil okresný súd. Vecná legitímácia generálnej prokuratúry je nespochybniteľne definovaná v nasledujúcom odstavci, a to § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z. Na to, aby bola prokuratúra oprávnená a povinná konať za štát, musí podľa zákona škodu spôsobiť, a to buď konaním alebo opomenutím. Je pravdou, že so statusom vecnej pasívnej legitímácie Generálnej prokuratúry SR vo veciach, ktorej analógia je práve predmetom daného rozsudku sa zaoberal a vyslovil svoj právny názor Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo dňa 14. 10. 2015 (8Cdo/289/2014), avšak je namieste zobrať do úvahy, že pri akceptovaní takéhoto postupu by absurdum bolo možné vysloviť žalovateľnosť Generálnej prokuratúry SR „a contrario“ aj vo všetkých ostatných prípadoch, kde by bola vylúčená pasívna legitímácia Ministerstva spravodlivosti SR, Ministerstva vnútra SR, Ministerstva financií SR a ostatných orgánov verejnej moci uvedených v ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Ak teda neboli oprávnené konať Ministerstvo vnútra SR ani Generálna prokuratúra SR, bolo namieste aplikovať ust. § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., t. j. vo veci sa malo konať s Ministerstvom spravodlivosti SR, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že súd podanú obžalobu akceptoval, stotožnil sa s ňou a trikrát uznal žalobcu vinným zo žalovaného skutku. Aj ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní možno hodnotiť ako zákonný, keďže po vznesení obvinenia nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa skutok nestal. Za nezákonné nemožno automaticky považovať každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedie k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, bez posúdenia osobitostí trestnej veci. V zmysle posunu judikatúry mal okresný súd zohľadniť aj tieto skutočnosti vyplývajúce zo spisového materiálu vedeného pod sp. zn. 1T/37/2011 a mal dospieť k záveru, že nárok na náhradu škody žalobcovi nevznikol. Rozhodnutie okresného súdu popiera zákonom predpokladané kumulatívne splnenie podmienok pre priznanie uplatňovaného nároku na náhradu škody (nezákonné rozhodnutie, či postup prokurátora, existencia príčinnej súvislosti) a súčasne je v rozpore s dobrými mravmi ako súhrnom etických, všeobecne uznávaných a udržiavaných zásad, ktorých zohľadnenie dovoľuje súdu rozhodovať preter legem alebo až contra legem. Žalovaný žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na nové rozhodnutie.

4. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v prvom a treťom výroku potvrdil ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie vo veci bolo podané počas platnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom od 01. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (CSP). Podľa prechodných ustanovení upravených v § 470 podľa odseku 1 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Odvolací súd preskúmal vec na základe podaného odvolania žalovanej, ktorého právne účinky nastali pred dňom platnosti CSP, pričom aplikoval podľa odseku 1 vo veci už CSP.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov s doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti.

8. Odvolací súd považuje odôvodnenie posudzovaného rozsudku okresného súdu za dôsledné a vyčerpávajúce a žalovaný ako odvolateľ neuviedol vo svojom odvolaní argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť záverov okresného súdu.

9. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Pri rozhodovaní odvolací súd vychádza aj z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, napríklad rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/984/2013. Odvolaním žalovaný napadol výrok rozhodnutia, keď jeho základná argumentácia v odvolaní smeruje k tomu, ktorý orgán má za štát v tomto spore konať, resp. štátu zastupovať. Podľa názoru Generálnej prokuratúry SR za žalovaného malo konať Ministerstvo spravodlivosti SR. Odvolací súd sa však s jeho argumentáciou nestotožňuje a považuje ju za účelovú ako aj v rozpore s platnou judikatúrou.

10. Podstata argumentácie žalovaného spočíva v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia, v dôsledku ktorého vznikla žalobcovi škoda, nevydal prokurátor, ale policajt, tak ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 511/2003 Z. z. na vznik oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať v mene štátu nevyžaduje, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní sám vydal, ale aby škodu spôsobil. V preskúmvanej veci prokurátor sťažnosť podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia podanú žalobcom zamietol a podal na neho obžalobu. Orgánom oprávneným konať v mene štátu tak nemôže byť MV SR, ktoré toto oprávnenie po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy vykonanej zák. č. 412/2012 Z. z. stratilo, ani Ministerstvo spravodlivosti SR, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z.) a nie je splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu (§ 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). Nová úprava pôsobnosti orgánov konajúcich v mene štátu účinná od 01. 01. 2013 neobsahuje prechodné ustanovenia, preto sa v zmysle princípu nepravej retroaktivity uplatní aj na všetky neskončené konania o náhradu škody voči štátu spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, ako nezákonným rozhodnutím, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu.

11. Odvolací v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Banskej Bystrici uvádza, že štátnym orgánom oprávneným konať za Slovenskú republiku v súdnom konaní začatom do 31. decembra 2012 v prípade uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom policajného zboru, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu za situácie, že poškodená podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu príslušnému podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012, je s účinnosťou od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Nič na tom nemení skutočnosť, že právna úprava napriek presnému vymedzeniu kompetencie jednotlivých štátnych orgánov konať za štát aj po 1. januári 2013 ponechala v účinnosti (okrem iných aj pre účely náhrady škody, ktorá vznikla v rámci trestného konania) možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátila poškodená so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, pretože príslušné ustanovenie dopadá na prípady, kedy nie je možné príslušný (jeden konkrétny) štátny orgán, v ktorého pôsobnosti došlo ku škode, jednoznačne určiť podľa daných zákonných kritérií (§ 4 ods. 1 písm. a/ až písm. 1/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2013).“ Zákonom č. 412/2012 Z. z. došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov

(z hľadiska prejednávanej veci najmä z hľadiska MV SR a GP SR) konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; účelom zákona č. 412/2012 Z. z. bolo podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní. Zákona č. 412/2012 Z. z. nepochybne zvýraznil postavenie prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podanej sťažnosti obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt (§ 10 ods. 8 Trestného poriadku), oprávnenie MV SR konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu (v opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že MV SR oprávnenie konať za štát nemá); preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie GP SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Prokurátor svojím aktívnym konaním, t. j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby, zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec, preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. ako kritérium na založenie oprávnenia GP SR konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužívajúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu.

12. Právna úprava účinná od 01. 01. 2013 v prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní jednoznačne rieši, ktorý orgán je oprávnený konať v jeho mene v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej týmto rozhodnutím.

13. Dňa 01. 01. 2013 nadobudol účinnosť zák. č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý zákon zmenil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) (ktoré určoval MV SR ako orgán konajúci v mene štátu v prípadoch, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán policajného zboru) tak, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu MV SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru, a 1/ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2/ vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Nové ustanovenie teda určuje MV SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu GP SR (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z.).

14. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého odvolací súd môže odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Podľa článku 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo základných princípov CSP a nezistil dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2015 sp. zn.: 8 Cdo 289/2014 uverejneného Zbierke stanoviska Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 1/2016 pod poradovým číslom 6, v zmysle ktorého bol prijatý záver: „Ak v trestnom konaní, ktoré

sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. “

15. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu v prvom a treťom výroku, ako vecne správny.

16. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu v celom jeho rozsahu. V prevyšujúcej časti však súd žalobu zamietol ohľadom príslušenstva žalobcu, a to druhým výrokom. V tejto časti žalovaný bol úspešný, a preto odvolací súd pri preskúmaní odvolania v tomto rozsahu, musel odvolanie odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou v zmysle § 386 písm. b) CSP. Oprávnenou osobou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

17. Žalovaný odvolaním nenapadol výšku priznaného nároku žalobcovi s príslušenstvom, ani osobitne náhradu trov konania vyčíslením výšky trov, preto odvolací súd vzhľadom na viazanosť odvolacími dôvodmi sa touto stránkou rozhodnutia súdu prvej inštancie bližšie nezaoberal.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).